

Köpeczy Gyula -

1944. augusztus 5 – 2008.
május 19.

Kolozsváron született a nehéz megpróbáltatásokkal küzdő család hetedik gyermekeként. Öntő-olvasztár szakon végzett Marosvásárhelyen, majd a kolozsvári Tehnofrig gépipari gyár öntömestereként dolgozott.

1988-ban feleségével együtt új életet kezdett Svédországban. Jönköpingben is megszerezte az öntömesteri fokozatot. Közösségi ember volt, közszereplést is vállalt. A halmstadi magyarok jól ismerték, kedvelték. Szívujja miatt nyugdíjazták. Hazájától távol, az erdélyi tájat és embereket, tekintélyes múltú őseit felidézve irodalom és politika egyaránt foglalkoztatta. Versek is írt. Ezekből válogattunk, emlékéit őrizve, egy csokorra valót.

Jelek nélkül

Nincsenek fák, kövek se korlátok.
Mihez viszonyítok?
A nap reám csodálkozik.
Hullámszik szabadságérzetem.
Hol is vagyok, mit akarok?

Körülöttem végtelen az
aszfalt-sötét, mély, mint űr
lebegek, súlytalan időben,
amit tenger spórolt nekem.
Átszendergek még egy életet?

Föld! Part! Boldog vagyok.
Küzdenünk kell, itt minden véges.
Jeleket kell hagyjunk a következőnek.
Jeltelen hullámként élni nem érdemes.
Megnyugtat, hogy a földhöz közeledek.

Két zászló

Amaz ott a falon
fent baloldalon,
kék mezőben
sárga kereszttel
ígéret földje...

Emez itt jobboldalon
piros-fehér-zöldben,
tündökölve a falon
Szent Korona,
Magyar címer, nekünk való

Két zászló; két teher,
vállunk- lelkünk nem bírja el!
Testünk belerokkan,
lelkünk zilált.
Kényszerállapot!
Egyiktől nem szabadulhatunk?
Az egyik otthont ad és kenyeret..

A másik sóhajt, vágyat, töprengést.
S még mi mindent!
Reményt, könnyet, szenvedést,
Himnuszt, szózatot, kitartást.
El nem felejthető hazát!

Haza nélkül

Haza nélkül
Csonka ábránd...
Eltörpül, elsorvad
A szabadság!

Vágy

Vágyódom igazi télre, tiszta hófehére,
fagyra, virító óra a déli napsugárban.
Téli estre, ezüst hold fényére.
Lobogó lángnyelvű kandallónál elidőzve,
fehér- éjszakára, fenyőropogásra.

Vágyódom fényes szürkületre.
Ricsajló gyereksereg siklik havas hegyoldalon,
míg szánka törik, átázik a ruha.
S haza nem szólítja őket,
de vígságuknak semmi sem vethet véget,
jól jön az ígélet, lesz holnap is

Vágyódom e szürkületből fehérre,
tisztábbra, múltamra, gyermekkoromra.
Megjött a hó-hideg, késve februárra,
„farkas nem ette meg”, a medve meggondolta magát.
Hallani vélem a gyermeki beteljesülés sikolyát.

Vágyódom fagyból ki, el a didergésből.
Napsütötte tavaszra, virágos zöldre,
parázsló nyárra, vízre - hűsülésre
S újból tisztára, téli fehérre.
s vágyaimnak soha sincs vége.